

# 1. fejezet - Dalverseny

## A kezdet

Hát elkezdődött! Ez az első élő adás! Andrea befészkelte magát az ágyába, kellemes hangerőre állította a tévét, ami elnyomja a háttérzajt, de mégse üvölt. A megszokott mindennapok után jól esik egy kis könnyed szórakozás. Pont olyan, mint ez a tehetségkutató dalverseny. Elvisz egy teljesen más világba. Lehet róla ábrándozni, mi volna, ha ott ülne a nézőtéren, de annyira nem köti le, hogy csak ezen járjanak a gondolatai, tehát hétfőn újra indulhat a megszokott munka. Persze tévedett. A munkatársai, fiai iskolatársai is nézték, így egy idő után már a munkahelyen, otthon is, ha meglátogatták a fiúkat a haverok, erről beszéltek, de nem ugranék ennyire előre.

Andi az élő adásoktól szokta nézni ezeket a műsorokat. A válogatások nem érdeklik. Ott sok olyan embert mutatnak be, akin mindenki jót nevet. Nem szeretett senkit kinevetni, kedvencet pedig úgyse tudott választani a fél perces bevéágásokból. Se arc-, se névmemóriája nincs. Szóval megvárta az első élő adást. Nem akart most sem kiválasztani senkit, akiért szoríthat. Mindig fájt és dühítette, ha az illető

kiesik. Ilyenkor hetekig nem nézte a műsort, aztán az utolsó egy-két adásra csak bekapcsolta a televíziót, akkorra meg már kizökkent a lendületből, és teljesen kívülállóként szemlélte az eseményeket. Mintha nem is ugyanaz az adás lenne, mint amit elkezdett nézni. Nagy hajtás volt a munkahelyen, szüksége volt erre a kis könnyed kikapcsolódásra.

Az első közös dal tetszett neki. Sorban énekeltek a fiatalok. Hát... a kőkemény elhatározása, hogy nem lesz kedvence, percek alatt romba dőlt. Csak megdobbant a szíve egy versenyző hallatán. – Oké, akkor lesz, akinek szorítani fogok – gondolta, de elhatározta, nem választ ki egyet, hanem többet. Így, ha valamelyik kiesik, még mindig lesz kinek drukkolni! Volt ott egy fiúcska, musical-t énekelt, de valami gyönyörűen!

– Nem vagy normális! Musical-lel akarod megnyerni?! Láttad Te az előző adásokat? Valami ritmusosabbat énekelj, édes gyermek! Itt fiatalok szavaznak, nem az idősebbek! – hangosan veszekedett vele. A férje a konyhában beszélgetett a két fiával, aki azonnal berohant a szobába.

– Te meg kivel veszekszel? – kérdezte.

– Hát, vele! – Mutatott a tévére, ahol Zoli csak kedvesen mosolygott rá, nem törődve a dühével. Lehet, hogy ő már akkor is tudta, amit Andi még nem? Később jött rá, mennyire nem ismeri a fiatal

korosztályt, mert rengetegen szavaztak Zolira! A férje arcán látszódott, erősen fontolgatja egy elmeorvos felhívását, de aztán mégis csak visszament a fiúkhöz.

A zsűri kiválasztotta a maga nyolc versenyzőjét, Andi kedvence nem volt benne. – Na, ezt se lesz érdemes nézni! – gondolta. Valahogy Zolinak mégis csak sikerült annyi rajongót maga mögé állítani, hogy továbbmehessen. Két embert juttathatott tovább a közönség. – Ilyenkor általában az egyik félúton kiesik, a másik a döntőig jut, de sose nyer. Vajon melyikük menetel végig? – morfondírozott magában Andi. A „Zene az kell” gyönyörű volt, ahogy Zoli énekelt. Ekkor még nem jegyezte meg a nevét, csak a hangja és a dal ragadta meg, de elhatározta, akkor se szereti meg. Meggyőződése volt, hogy musical-ekkel maximum féldíig jut el. – Kell még egy-két kedvenc! Majd a következő adást tudatosabban figyelem – határozta el magát.

\*\*\*

**A folytatás...**

Elérkezett a második adás. – Remélem, emlékszem még a musical-es srác arcára. Mindegy. Csak felismerem a hangjáról, ami még a fülemben cseng – gondolta Andrea. Újra elhelyezkedett a kényelmes ágyikóban, és átadta magát a műsornak. – Szép az első közös dal...– állapította meg. Hááát... a most énekelt királyos dal nem lesz a kedvencem, de a hangi adottságok tényleg a helyén vannak, és ez legalább a fiataloknak szól. Kell még néhány kedvenc, jó, ha félútig eljut ez a fiú!

Az egyik zsűritag a szokásos módon újra kószolgatott valakit. Olyan intelligens stílusban válaszolgatott az énekes, hogy egyből szimpatikus lett, pedig az angol dalokat nem szerette. Nem értette. Ő lett a másik kedvenc. Ezzel a párbeszéddel nyerte meg Andit.

A következő adásban sajnos Zoli is angolul énekelt. – Ez a fiú sem tud magyarul – állapította meg. – Pedig benne bíztam! Oké, tudom, hogy ez volt a feladat! – Úgyhogy ez az adás nem igazán hagyott mély nyomot benne.

A negyedik döntő november elsejére esett. Megint szépen kitakarított. A kisebbik gyermeke pedig koszos cipővel mászott végig a szobán.

– Veszed le! Mindjárt jönnek a fiúk! Nehogy már nekem azt lássák, milyen mocskok gyűlt fel egy hét alatt! – kiabált vele.

– Milyen fiúkat hívtál te ide? – kérdezte csodálkozva.

– Hát, Imit és Zolit – már a keresztnevükre is emlékezett!

– Ők kik?

– Perceken belül kezdődik a műsorom! Állandóan kimosolyognak a tévéből. Ne lássák nekem a koszt!

Látta a fia arcán, hogy ő is elmebetegnek hiszi, de kivételesen vita nélkül vette le a cipőjét. Bevonult a kishálóba a bátyjával együtt, és nem zavarták. Jobbnak látták, ha ráhagynak anyjukra mindent. Jól is tették. Ez az adás fergeteges volt! Imi is magyarul énekelt. Mindenki azt mondja, angolul lehet igazán hallani, kinek milyen jó a hangja. Andi magyarul szerette. Akkor hallja igazán, mennyire éli át a dalt. Imi előadásában nagyon szépen szólt ez az ének. Elégedett volt a második kedvenc kiválasztással is. Szóval nem csak szimpatikus, de tényleg jól is énekel! Zoli ismét magyarul dalolt. Nagyon kellemes és megható volt! A zsűri meg csak szidta. De miért? Egyszerűen gyönyörű volt! Ekkor már videóra vette a műsort, hogy hétközben, ha rossz a kedve, csak elindítsa, és kicsit kikapcsolja az agyát. Négy-szer-öt-ször nézte újra a kedvenc részeket két adás között. – Szóval Zoli, ha már idáig eljutottál a támogatásom nélkül a dalaiddal, akkor

megérdemled a támogatásom! – gondolta. – Ha van elég rajongód, és többen gondolják ezt, amit én, még az utolsó adásig is eljuthatsz. Remélem, hogy így van! – motyorogta magában, és felhívta a megadott számot.

– Zoli vagyok. Köszönöm, hogy rám szavaztál – hallatszott a telefonból.

A nagyobbik fia megkérdezte:

– Mit csinálsz, anya?

– Zolival beszélgetek. Csak gyorsan letette. Biztos sokan keresik... De legalább már tegeződünk! – tette hozzá.

Már a nagyfia is érezte, nincs minden rendben az anyjával, de nem szólt, csak nézett a gyönyörű fekete szemeivel.

– Megpróbálom még egyszer! – mondta nagy lelkesen. Végighallgatta újra a szöveget. – Szívesen, kedves Zoli, kitartást, akármit mond a zsűri, én veled vagyok! – mondta a telefonba, de már csak a sípolást hallotta.

A nagyfia „anyám megőrült” tekintete cseppet sem ijesztette meg, miközben a gyermek visszament a kisházába.

Másnap Andi nagyobbik fiát meglátogatta néhány osztálytársa. Olykor együtt tanultak. Aznap viszont Imi, Zoli és Attila volt a téma a dalversenyből.

– Miért nem fogadjátok el egymás ízlését? Nem vagyunk egyformák! Mindhárom fiút sokan szeretik, ha idáig eljutottak – szólt bele a vitába az anya.

– Andi néni is nézi a műsort? – csodálkozó szemek meredtek rá.

– Hát, persze!

– És kinek tetszik drukkolni?

– Iminek és Zolinak – volt, aki helyeselt, volt, aki kijelentette, hogy Attila sokkal jobb.

Ettől a pillanattól kezdve nem volt olyan alkalom, hogy meg ne osszák egymással a nézeteiket. Elindult egy beszélgetés a gyerekek és Andi között. Nagyon hálás volt az anya a versenyzőknek. Már régen nem beszélgetett a gyermekeivel, csak az iskoláról, ahol soha nem történik semmi. Kamaszodtak. Ezek a kötetlen beszélgetések közelebb hozták egymáshoz a családtagokat is. A fiúk legtöbbször húzták a szájukat, hogy ez olyan lányos beszélgetés, persze füleltek rendesen, Andi közölte is velük: – Sajnálom, nőuralom van!

Szépen menetelt előre Imi és Zoli.

Az egyik osztálytárs, Ildi, azzal dicsekedett, hogy volt klubkoncerten. Megmutatta a Zolitól kapott aláírást is.

– Nekem nem szereztél? – kérdezte felháborodottan Andrea.

– Nem tudtam, hogy kell... – védekezett a kislány.

– Ha legközelebb mész, hozz nekem Imitől és Zolitól is aláírást! Karácsonyi ajándékba ezt kérem a Jézuskámtól. Ha nem hozol, többet nem jöhetsz ide! – fenyegette meg a gyermeket, aki természetesen nem vette komolyan. Bölcsis kora óta ismerték egymást. Már ott egy csoportban volt a nagyobbik gyermekével, Gergővel.

A hatodik adásban az egyik női zsűritag megjegyezte, Zolinak milyen szép vállai vannak. Fekete trikóban volt. Andi eddig nem is figyelte ilyen szemmel a műsort. Persze megállapította, hogy a tévén keresztül nem annyira jön át: Zoli kedvesebb, de Imi fotogénebb. Egyébként tényleg jól nézett ki mind a kettő. A dalok szépen szóltak. Persze a zsűrinek ez se tetszett.

Következő szombaton a család kitalálta, hogy menjenek vásárolni. Velük kellett mennie Andinak is. Elkezdődött a műsor, mire hazaértek. Gyorsan bepakolta a fagyasztóba és a hűtőbe a romlandó

dolgokat, aztán irány a szoba, tévét bekapcsolni, a többi ráér a reklám alatt. A család persze már nem tudta szó nélkül hagyni a dolgokat:

– Anya, én a konyhában szeretném nézni a dalversenyt – mondta a nagyobbik fiú.

– Szó se lehet róla! Ott nincs kitakarítva, nem volt rá időm! Csak a szobában szabad nézni! Ne égessetek már, legyetek szívesek! Mit szólnak a fiúk, ha meglátják a rendetlenséget?

– De a rengeteg ruha ott van a vasalódeszkán. Arra mit szólnak? – köztözködött a kisebbik fiú.

– Köszí, édesem! Betehetem a kissozobába? Oda nem látnak be.

– Nehogy már! Akkor nem férünk el – mondták szinte egyszerre.

– Jó, akkor félrehúzom a sarokba – és gondosan megvizsgálta, nyújtogatta a nyakát, figyelte a képernyőt, hogy a tévéből ellátni-e oda. A gyerekei már belementek a játékába.

Amikor bekapcsolta a tévét, már Zoli énekelt is az első dalát, de ebben az adásban két dalt énekelt mindenki, így pont nem maradt le semmiről.

Mikulás környékén karácsonyi dalokat énekelték. Gyönyörű volt, persze a zsűri megint talált kivetni valót az előadásokban. Andi megvolt elégedve

a fiúkkal. Választani még mindig nem tudott közöttük. Már csak hárman voltak versenyben. Imi, Zoli és Attila. Elindult az esélylatolgatás: ha Imi juttatja tovább a zsűri, meg is nyeri, ha Attilát, akkor simán nyer Zoli, aki még mindig remekül állt. Itt Iminek drukkolt Andi. Imi-Zoli párbajt szeretett volna látni az utolsó adásban. Be is jött.

A nagyfia, Gergő osztálytársai megint Andiéknál töltötték a délutánt. Egy újságot lapozgattak.

– Nekem nem hoztatok? – kérdezte Andrea.

– Andi néninek adom. Nekem úgyis csak Zoli posztere kell belőle – majd Ildi laza mozdulattal kitépte a közepéből és átnyújtotta az újságot.

Egy másik lány Attila teljes oldalas képét szedte ki, Andi szép lassan azt vette észre, hogy csak Imi maradt, és egy közös fotó. Mosolygott magában.

\*\*\*

## **A döntő**

A döntő délutánján Gergőt újra meglátogatták az osztálytársai. Andi nagy meglepetésére tényleg megkapta Ilditől az aláírt fényképeket. Volt újabb klubkoncerten, és szerzett neki a két fiútól. Jól